

רעפ 2863/24 - אופיר סטר נ' מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 2863/24

לפני:

כבוד השופט ח' כבוב

המבקש:

אופיר סטר

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית

המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום

31.03.2024 בעפמ"ק 18325-03-24 אשר

ניתן על ידי כבוד השופט צ' קאפח

בשם המבקש:

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כבוד השופט צ' קאפח) בעפמ"ק 18325-03-24 מיום 31.03.2024, בגדרו נדחה ערעור המבקש על החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים (כבוד השופטת ח' מאירוביץ') בח"נ 18779-05-23 מיום 11.01.2024.

רקע והשתלשלות העניינים

2. לחובת המבקש נרשמה הודעת קנס, לאחר שביום 18.04.2022 הוא החנה את רכבו בניגוד להוראות סעיף 6(א)(2) לחוק עזר לתל אביב-יפו (העמדת רכב וחנייתו), התשמ"ד-1983. ביום 21.04.2022 הגיש המבקש בקשה לביטול הודעת הקנס, שנדחתה ביום 13.07.2022.

3. ביום 14.07.2022 ובתוך המועד הקבוע לכך בחוק, הגיש המבקש בקשה להישפט. בהתאם, ביום 08.05.2023 הוגש נגדו כתב אישום ולצדו הזמנה לדיון.

4. ביום 12.05.2023, עתר המבקש לביטול כתב האישום שהוגש נגדו. זאת, בטענה כי הזמן הכולל שנדרש לשם טיפול בעניינו, עד אותו שלב, חרג מסד הזמנים שנקבע בהנחיית היועץ המשפטי לממשלה 4.1202 "משך טיפול התביעה עד להגשת כתב אישום", בהתאם להוראות סעיף 57א(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החוק), שעוסק ב"משך הליכי חקירה והעמדה לדין". זאת ועוד, נטען לקיומה של לאקונה בסעיף 229 לחוק לעניין פרק הזמן הנדרש למתן תשובה

לבקשה לביטול הודעת קנס. לשיטתו, פרק הזמן הראוי הוא ימים בודדים בלבד, ומשחלפו כשלושה חודשים עד למתן מענה לבקשתו, אזי המדובר בשיהוי. בתוך כך נטען, כי מאחר שחלפה שנה מיום הגשת בקשתו לביטול הקנס ועד להגשת כתב אישום בעניינו, יש לקבוע כי חלה התיישנות על העבירה.

בית המשפט לעניינים מקומיים דחה את הבקשה בקבעו, כי סעיף 57א(א) ונהליו לא חלים על סוג התיקים שבמסגרתם מתנהל הליך ברירת משפט; הליך שלא דורש בירור במסגרת הליכי חקירה. עוד נקבע, כי במקרה דנן, אין בפרק הזמן שחלף משום שיהוי העולה כדי פגם בתחושת הצדק של המבקש, וכי אין בנמצא לאקונה כנטען. לבסוף, בית המשפט דחה טענת ההתיישנות תוך שקבע, כי המבקש הגיש בקשה להישפט והמשיבה עמדה בסד הזמנים הקבוע בסעיף 230 לחוק, המורה כי יש לשלוח למבקש להישפט הזמנה למשפט בתוך שנה מיום קבלת ההודעה על רצונו להישפט.

5. ביום 07.03.2023, הורשע המבקש על יסוד הודאתו בכתב האישום, והושת עליו קנס מקל, הנמוך מקנס המקור, בסך של 150 ש"ח.

6. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי, וערעורו נדחה. בתמצית, בית משפט קמא דחה את טענת ההתיישנות מאותם נימוקים שהנחו את בית המשפט לעניינים מקומיים. כן נדחתה טענת השיהוי, ואם להביא דברים בשם אומרם: "שיהוי זה הוא, במובן מסוים, מלמד כי הפניות נשקלות בכובד ראש והן מצריכות בירור אצל הגורמים הרלוונטיים. כך או כך, הגנת המערער לא נפגעה כתוצאה משיהוי זה והמערער אף הסכים עמי במהלך הדיון". אשר לטענה בדבר תחולת סעיף 57א לחוק נקבע, כי עסקינן במצב שבו "המערער הוא שיזם את הגשת כתב האישום [...] לא נתקיימו במקרה זה הליכי חקירה כלשהם ורוח הפרק כולו אינה רלוונטית לעבירות קנס".

7. מכאן הבקשה שלפניי, בגדרה שב המבקש על טענותיו כפי שהעלה בבתי משפט קמא, ובכלל זה טען, כי סעיף 57א ונהליו יחולו על עבירות ברירת משפט "ללא קשר למורכבות החקירה". כן נטען, כי אי השלמת הלאקונה שקיימת בסעיף 229 לחוק "עומדת בניגוד לתכליתה של ההתיישנות ואינה מתמרצת את הרשויות להקל על העומס הנטען בפסק דינו של בית משפט קמא. זאת בנוסף לחובה הכללית של בית המשפט להשלים לאקונות בחוק".

דיון והכרעה

8. אקדים אחרית לראשית ואציין כבר עתה, כי דין בקשת רשות הערעור להידחות. במקרה דנן, הבקשה לא מעוררת שאלה משפטית עקרונית, ולא מגלה כל עילה אחרת המצדיקה דיון ב'גלגול שלישי' (ראו, מני רבים: רע"פ 72/24 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (16.04.2024)).

9. ענייננו בעבירה מסוג 'ברירת משפט', אשר יחולו עליה ההסדרים הקבועים בפרק ז' לחוק, שכותרתו "סדרי דין מיוחדים בעבירות קנס". בהתאם לאמור בהסדר שבסעיף 225א(א) לפרק ז', במקרה שבו עברה שנה מיום ביצוע עבירת הקנס, לא יוגש בגינה כתב אישום. ברם, בנסיבות דנא, משבחר המבקש להגיש בקשה להישפט בבית המשפט, חל עליו ההסדר הקבוע בסעיף 225א(ב) לחוק, שזו לשונו: "אין

באמור בסעיף קטן (א) כדי למנוע הגשת כתב אישום נגד מי שביקש להישפט לפי סעיף 229, אף אם עברו המועדים הקבועים בסעיף קטן (א)". דהיינו, במקום שבו ביקש המבקש להישפט, אזי מגבלת הזמנים שנקבעה בהוראת סעיף 225א(א), או בהוראה אחרת בפרק ז', אינה חלה בעניינו, וחלה במקומה הוראת סעיף 230 לחוק שקובעת כי הזמנה למשפט תימסר, תוך שנהמיום שנתקבלה בקשתו על רצונו להישפט, כפי שצוין על-ידי הערכאות דלמטה (ראו עוד בעניין ההסדרים שבפרק ז' לחוק והשוו: רע"פ 867/18 נתאי נ' מדינת ישראל, פסקה 10-11 (04.02.2018); רע"פ 389/06 קוסטליץ נ' עיריית תל-אביב (10.07.2006)).

גם בטענות המבקש בכל הנוגע ל'שיהוי' שחל נוכח חלוף הזמן מעת בקשתו לביטול הודעת הקנס (ביום 21.04.2022), ועד למענה לבקשתו (ביום 13.07.2022) - לא מצאתי ממש. מבלי לקבוע מסמרות, סבורני כי, בנסיבות העניין, אין בפרק זמן זה משום שיהוי שהסב למבקש עיוות דין או אי צדק חמור.

10. סוף דבר: הבקשה נדחית בזאת.

ניתנה היום, כ"ז באייר התשפ"ד (4.6.2024).

שׁוֹפֵט